

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2018, čj. VS-11156-12/ČJ-2018-8035PR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2018, čj. 22 A 84/2018-6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaná odložila jeho žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z důvodu nezaplacení úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací.

[2] Krajský soud usnesením postoupil věc Městskému soudu v Praze. Dospěl totiž k závěru, že správním orgánem, který měl zasáhnout do práv stěžovatele, podle jehož sídla se určuje místně příslušný soud ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je Vězeňská služba České

republiky, jejíž sídlo je na území městského obvodu Praha 4. Místně příslušným soudem k posouzení žaloby je tudíž Městský soud v Praze.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud toto usnesení zrušil a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Argumentoval tím, že žalovaná (Vězeňská služba České republiky – věznice Heřmanice) je správní jednotkou, která podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, činí za Vězeňskou službu ČR právní úkony, mezi něž patří správní trestání i řízení o trestných činech vězněných osob, a má postavení správního orgánu jako povinného subjektu. V kasační stížnosti taktéž navrhl, aby byl k ochraně jeho práv ustanoven zástupce z řad advokátů a bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a je přípustná. Soud poznamenává, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, Nejvyšší správní soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval a ani nevyžadoval, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řadě řízení iniciovaných právě stěžovatelem (např. rozsudek ze dne 13. 12. 2018, čj. 9 As 400/2018-19, nebo ze dne 13. 2. 2019, čj. 1 As 23/2019-11). Názor soudu je tudíž stěžovateli znám, a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně cituje odůvodnění rozsudku ze dne 4. 10. 2018, čj. 5 As 284/2018-20: „Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. [...] Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. [...] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě

pokračování

rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.“

[6] V projednávané věci stěžovatel žádal o poskytnutí informací věznici Heřmanice. S ohledem na výše citované závěry lze dovodit, že v právě posuzovaném případě se stěžovatel domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tudíž správně uzavřel, že místně příslušným soudem k projednání předmětné žaloby je Městský soud v Praze, neboť povinným subjektem, a tedy žalovanou, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze.

[7] Co se týče návrhu stěžovatele, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů a byl osvobozen od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud toto nevyhodnotil jako žádost o zástupce a osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti, jelikož stěžovatel tento návrh formuloval způsobem, který spíše navozuje dojem, že takto má kasační soud rozhodnout pro následující řízení před krajskými soudy. Stěžovatel v návrhu neuvedl, že se ho domáhá pro řízení před kasačním soudem. Jak již bylo uvedeno, dle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 196/2014 nyní projednávaná věc je od soudního poplatku osvobozena a zástupce vyžadován není, tímto postupem tak stěžovateli nebylo upřeno právo na soudní ochranu. Kasační soud nemá pravomoc osvobodit stěžovatele od soudních poplatků (srov. poslední věta § 36 odst. 3 s. ř. s.) a ustanovit zástupce pro následující řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, čj. 8 As 167/2017-58, č. 3766/2018 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. března 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu